

[Socialministeren.]

Venstre faaet sit Ønske opfyldt og faaet statistisk godtgjort, at det forholder sig saaledes, og jeg tør da haabe paa, at den relative Velvillie, den ærede Ordfører viste, maa føre til Tilslutning til Lovforslaget, naar det kommer i Udvalg.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti var jo noget mere forbeholden. Han begyndte med at spørge mig, hvorfor jeg ikke havde rettet mig efter den ærede Ordfører i Folketinget Hr. Christmas Møllers Udtalelse om, at et saadant Lovforslag burde behandles i Forbindelse med Arbejdsløshedslovgivningen, og at Lovforslaget som Følge deraf burde være fremsat i Folketinget. Der er dog ikke nogen som helst Grund til at behandle dette Lovforslag i Forbindelse med et Forslag om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, de to Ting har ikke noget som helst med hinanden at gøre. Vi har her Tallene for Arbejdsløsheden, og dette er et Lovforslag, der ikke i øvrigt vedrører Ordningen af den Forsikringslovgivning, som Arbejdsløshedslovgivningen er. Det kunde aldrig falde mig ind at rette mig efter det.

Dernæst fremhævede den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at der ikke i Stk. 1 i Lovforslaget var angivet noget om, hvilke Betingelser der skulde stilles for at eftergive Fattighjælp; det kunde dog vel ikke være saadan, at enhver Person kunde faa Fattighjælp eftergivet med det samme, naar han havde faaet den. Det ærede Medlem henviste til, at man i Bemærkningerne havde skrevet nogle Ord desangaaende, men ønskede nærmere præciseret i Loven, hvilke almindelige Regler Kommunalbestyrelserne skulde gaa efter. Jeg maa sige, at naar jeg ikke har sat noget herom ind i Loven, er det, fordi jeg kender saa meget til Kommunerne i al Almindelighed, at jeg ligesom det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds mener, man meget godt kan have Tillid til dem paa dette Omraade. De vil saamænd ikke eftergive Fattighjælp, uden der efter almindelige Betragtninger er Rimelighed derfor, snarere vil de maaske i mange Tilfælde undlade at eftergive den, skønt de fleste vilde synes, det var rimeligt at gøre det. Men jeg skal ikke have noget imod, at man i Udvalget drøfter, hvorvidt man bør give en almindelig Vejledning til Kommunerne, den kan kun blive givet i saadanne Udtryk, at det i og for sig ikke kan genere.

Jeg skal heller ikke have noget imod

at forhandle om Paragraffens 2det Stykke. Det kan vi alt sammen forhandle om i Udvalget. Det er ikke Formuleringen, det kommer an paa her, det er Hovedindholdet. Man kunde naturligvis sige: Hvorfor er du overhovedet gaaet den Vej, som du her er gaaet, og har lavet § 35 i Fattigloven om paa denne Maade? Dertil vil jeg svare, at det har jeg gjort for at gøre Indtryk paa Venstre. Jeg haabede ikke at kunne gøre Indtryk paa det konservative Folkeparti paa Forhaand, men jeg ventede at kunne gøre Indtryk paa Venstre, og det glæder mig, at det ogsaa er lykkedes mig, for saa vidt som den ærede Ordfører var meget velvilligere nu end i Sommer. Hvis man spørger mig, hvorledes jeg da har søgt at gøre Indtryk paa Venstre, siger jeg: ved at følge den samme Fremgangsmaade, som det *moderate* Venstre fulgte i 1891, idet der den Gang af et Flertal bestaaende af Berntsen, Berthelsen, Feldthusen, P. Holm, Henning Jensen, L. C. Larsen, Ousen, P. Pedersen, C. Ravn, Rosager og Vestergaard — altsaa Navne, der ikke kan betragtes som særlig revolutionære, i hvert Fald for saa vidt angaar Venstres Repræsentanter — blev stillet følgende Ændringsforslag:

„Kommunalbestyrelsen har til enhver Tid Ret til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse og kan ikke nægte Eftergivelsen, naar den, som har nydt Fattigunderstøttelsen, i de sidste to paa hinanden følgende Aar ikke har modtaget saadan eller paa draget sig nogen Forpligtelse overfor det offentlige i Henhold til denne Lovs § 10, samt ikke i Løbet af samme Tidsrum ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling...“.

Dette Forslag begrundede Ordføreren, Ravn, i en Tale, hvori han bl. a. siger, at det, som Flertallet her har udtalt, er,

„at man hævder Kommunens Ret til til enhver Tid at eftergive Fattighjælp, men tillige lægger en Forpligtelse paa Sogneraadene til at eftergive under visse Betingelser.“.

Han siger senere:

„Den første Hovedtanke om Kommunernes Ret til Eftergivelse er nu blevet saa afholdt omkring i Kommunerne, at det vil være vanskeligt at forlade den.“.

Altsaa, for ca. 40 Aar siden havde ikke Venstre, men det moderate, det forkætrede moderate Venstre en saadan Tillid til Kommunerne, at de sagde, at det vilde blive meget vanskeligt at forlade den Hovedtanke, som Flertallet havde om Kommu-